

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2450/2019
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиле Данијеле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Остојин, адвокат из ..., против туженог ДОО „DAD DRAXLMAIER AUTOMOTIVE“ из Зрењанина, чији је пуномоћник Живкица Милићев, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1041/19 од 05.04.2019. године у седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1041/19 од 05.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 742/15 од 27.11.2018. године, у првом ставу изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле као основан. У другом ставу изреке, поништено је као незаконито решење туженог број .../...-...-... од 30.11.2015. године о отказу уговора о раду тужили. У трећем ставу изреке, обавезан је тужени да тужилу врати на рад и распореди на послове у складу са стручном спремом, знањима и способностима, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 236.250,00 динара. У четвртом ставу изреке, одбијен је део захтева којим је тужила тражила да је тужени распореди на послове радног места која је обављала пре незаконитог престанка радног односа, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1041/19 од 05.04.2019. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, а првостепена пресуда у усвајајућем делу потврђена. У другом ставу изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погршене примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, на основу уговора о раду од 25.03.2008. године, тужила је засновала радни однос на неодређено време код туженог. Дана 15.04.2014. године, парничне странке су закључиле анекс уговора о раду, којим је тужила распоређена на послове „радник у ...-...“.

Одредбом члана 3. Правилника о изменама и допунама правилника о организацији и систематизацији послова туженог од 18.05.2015. године, утврђен је опис посла наведеног радног места, за које је потребан први степен стручне спреме. У опису послова овог радног места наведено је: испомагање на пословима комисионирања, постављање модула, тула, гумених црева, кутија, убадања проводника, мотања, клипсирања, у одређеним случајевима и варење, електрично испитивање, изолација полиуретанском масом, прикључивање осигурача у разводну кутију, шрафљење и паковање у складу са радним упутством.

Одредбом члана 2. Правилника о изменама и допунама правилника о организацији и систематизацији радних места туженог од 07.10.2015. године, укинута су послови „радника у ...-...“.

Решењем о отказу уговора о раду од 30.11.2015. године, тужили, запосленој на пословима „радник у ...-...“ отказан је уговор о раду са позивом на одредбу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду и престао јој је радни однос са даном 30.11.2015. године као вишку запослених, због престанка потребе за њеним радом, а тим решењем је утврђена и висина отпремнине. Од доношења решења о отказу уговора о раду тужили, па у наредна три месеца, код туженог није било радно ангажованих нових извршилаца (уз заснивања радног односа на неодређено време) на пословима са првим степеном стручне спреме. Пре отказа уговора о раду тужили није понуђено друго радно место, преквалификација, као ни обука за друго радно место у производњи.

Тужени је, дана 28.10.2014. године, са ДОО SGP – „Sorting group Serbia“ из Крагујевца, закључио уговор о пружању услуга које се тичу селекције, сортирања, контроле квалитета и дораде делова. Чланом 1. овог уговора, прописано је да је предмет уговора пружање услуга које се састоје из сортирања, селекције, провере квалитета и дораде делова за туженог на основу принципа одређених законском регулативом и овим уговором. Уговор је закључен на период од годину дана, али је анексима сарадња продужена. На основу наведеног уговора и анекса уговора, тужени је у периоду од децембра 2015. године до марта 2016. године, преко ДОО SGP – „Sorting group Serbia“ из Крагујевца, ангажовао лица са којима тужени никада није закључио уговор о раду, нити било какве друге уговоре о радном ангажовању и без заснивања радног односа, нити им је икада исплатио зараде или друга примања, пошто нису запослени код туженог. Ови радници су ангажовани на пословима контроле производа и радили су заједно са радницима туженог на пословима „радника у ...“, на

фиксирању и мотању каблова, за које је био довољан први степен стручне спреме, односно основна школа.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право налазећи да је тужбени захтев за поништај оспореног решења основан.

Према члану 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. По члану 182. истог закона, ако откаже уговор о раду запосленом, послодавац не може на истим пословима да запосли друго лице у року од три месеца од дана престанка радног односа. Ако пре истека рока из става 1. овог члана настане потреба за обављањем истих послова, предност за закључивање уговора о раду има запослени коме је престао радни однос.

У овом случају, тужени је донео Правилник о организацији и систематизацији радних места којим је укинуо радно место на коме је тужиља радила. У решењу је наведено да радни статус тужиље није могао бити решен на други начин, између осталог ни премештањем на друго радно место. Међутим, понашање туженог по отказивању уговора о раду тужиљи, запошљавањем других лица на пословима на којима се тражила стручна спрема и радне способности које је поседовала и тужиља, указује на злоупотребу отказивања уговора о раду по основу технолошког вишка од стране послодавца. Наиме, запошљавањем других лица са истом стручном спремом коју има и тужиља на другим пословима указује да је тужени своју потребу за радном снагом могао задовољити премештањем тужиље на друге послове, а не отказом уговора о раду по основу технолошког вишка. Како је терет доказивања постојања оправданих разлога за отказ на послодавцу, који у овом случају није доказао оправданост отказа тужиљи управо због тога што је у наредном месецу ангажовао друга лица, то је првостепени суд правилно закључио да је овако донето решење незаконито.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић